

แฟนคนกลาง

illust : Shimotsuki04 story : littlebear96

ไฟต์ คนกลาง

illust : Shimotsuki04 story : littlebbear96

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคนทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 102

พี่เตคนกลาง

เขียนโดย littlebear96

พิมพ์ครั้งแรก : กันยายน 2563

ราคา 325 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-4110-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัททศพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลภิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจติยา โลภิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ อุมภาพร สกุลบัณฑิต

หัวหน้ากองบรรณาธิการ : ศรันย์วัชรศักดิ์ เขียงไกรเวช สุชาดา ใจสุข

บรรณาธิการเล่ม : วรณวิฐ แดงสุข พิสูจน์อักษร : ลภัสรดา อรกุล

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง ปก/ภาพประกอบ : Shimotsuki04 รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : satapornfantasy@gmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

- 1 -

วันหนึ่งๆ ของผม

ตอนนี้ผมกำลังตกอยู่ในสถานการณ์ที่ค่อนข้างน่า
ระอึกรระอ่วน

“พี่เจตนะ มันฝากบรววนีไปให้พี่คิงด้วยนะคะ”

น้องมัน พนักงานสาวสวยวัยใสจบมหาวิทยาลัยหมาดๆ น้อง
ใหม่ของแผนกบัญชียื่นบรววนีกล่องใหญ่มาให้ด้วยรอยยิ้มขอเงิน
แก้มสีชมพูที่ไม่แน่ใจว่าเกิดจากการที่คุณเธอลงบลั๊ชออนหนักไป
หน่อยหรือเพราะกำลังเงินอาย บวกกับสายตาคาดหวังเต็มเปี่ยม
ทำให้ผมจำต้องรับบรววนีกล่องใหญ่นั้นมาอย่างเสียไม่ได้

“มันทำเองเลยนะคะ ถ้าเกิดว่าพี่คิงเขาชอบ มันจะนำมาให้
อีก” สาวน้อยบอกกับผมด้วยน้ำเสียงสดใสขณะที่เดินเข้าไปในลิฟต์
สำนักงานพร้อมกัน

ผมกดปุ่มชั้น 15 ซึ่งเป็นที่ตั้งของออฟฟิศ ก่อนจะยิ้มแห้งๆ
ให้น้องมันคนสวย

“ครับ...”

“พี่คงเขามีคนมาชอบเยอะ คงมีคนฝากพี่เจตเอาของไปให้ พี่คงบ่อยแน่ๆ เลยใช้ไหมคะ”

“ก็...ไม่เท่าไรหรอกครับ”

แค่พี่ต้องเจอแบบนี้วันละสี่ห้ารอบเท่านั้นเอง

“พี่เจตต้องหยิบให้พี่คงลองชิมเลยนะคะ มันตั้งใจทำ่มากมาก พี่เจตจะกินด้วยก็ได้แหละคะ แต่อย่ากินในกล่องใหญ่ นะ ของพี่เจต มันใส่กล่องเล็กแยกไว้ให้แล้ว”

“อ่า...ขอบคุณครับ”

“นั่นมันไปก่อน ฝากด้วยนะคะพี่เจต” พอประตูลิฟต์เปิดออก คุณเธอก็เดินเจตฉายจากไป ทั้งผมไว้กับบราวน์กล่องใหญ่และกาแฟในมือ

ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะเดินตามออกไป ตอกบัตรเสร็จยังไม่ทันจะเดินได้ถึงสามก้าว ผมก็ถูกเรียกอีกครั้ง

“เจต”

คราวนี้ใครอีกวะ

“พี่ฝากเอามาเมนาวไปให้น้องเอื้อหน่อย ได้ข่าวว่าน้องเอื้อชอบ” พี่ป๋อง รุ่นพี่จากฝ่ายขายเดินมาดักหน้าผมพร้อมยื่นแก้วชามะนาวจากร้านกาแฟนางเงือกเขียวมาให้

ผมพยักหน้าหงึกๆ รับแก้วมา นึกก็ฟังพี่ป๋องยืนพร่ำก่ำซับ

“ให้น้องเอื้อกินให้ได้นะเว้ย”

“ครับๆ” ผมรับคำแล้วเดินไปที่ห้องแผนกไอที ก่อนจะวางเป้แล้วนั่งลงที่โต๊ะทำงาน จากนั้นก็พนมหายใจออกมาดังพรีด

ผมชื่อเจตนิพัทธ์ ชื่อเล่นว่าเจต (เพราะมาขี่เกียจตั้งเลยเอาคำหน้ามาเรียกเป็นชื่อเล่นซะเลย แบบนี้ก็ได้เหรอ?) อายุยี่สิบเจ็ดปี ตอนนี้เป็นพนักงานของบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งย่านพร้อมพงษ์ ใน

แผนกไอที ตำแหน่งกราฟิกดีไซเนอร์ เป็นมนุษย์เงินเดือนคนหนึ่งที่ใช้ชีวิตแบบเดือนชนเดือน ต้นเดือนกินกาแฟนางเงือกเขียว ปลายเดือนกินโอเลี้ยงรถเข็นลุงหน้าตึกออฟฟิศแก้วละยี่สิบอะไรเทือกนั้น ชีวิตสุดแสนจะธรรมดาธรรมดา แต่ถ้าจะถามหาความพิเศษละก็ มีอยู่อย่างหนึ่ง

คือผมมักจะเป็นคนกลางอยู่เสมอ

คนกลางในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าผมเป็นคนภาคกลางนะ เออ...โอเค ผมเป็นคนภาคกลาง บ้านอยู่นนทบุรี เรียนอยู่กรุงเทพฯ มาตั้งแต่ยังเด็กแหละ แต่คำว่าคนกลางของผมหมายถึงการเป็นคนที่มีทุกอย่างอยู่ในระดับกลางๆ และตกอยู่ในสถานการณ์ที่จะต้องเป็นคนกลางแทบจะตลอดเวลา

กลางขนาดไหน ผมจะสาธยายให้ฟัง

ผมเป็นลูกคนกลางในครอบครัวคนไทยเชื้อสายจีน หน้าตาก็ธรรมดา ไม่ได้หล่อมาก แต่ก็ไม่ได้แยเกินไป จัดได้ว่าหาได้ทั่วไปตามท้องถนน ผลการเรียนอยู่ในระดับกลางๆ เล่นกีฬาได้บางชนิดแบบไม่กาก แต่ก็ไม่เก่ง เรียนจบทำงานมาหลายปีตำแหน่งก็ยังอยู่ในระดับกลางๆ อย่างเดียวในชีวิตที่ไม่อยู่ตรงกลางก็น่าจะเป็นฐานเงินเดือนที่ต่ำเตี้ยเรี่ยดินไม่ค่อยอยากจะขึ้นนี้แหละ แต่ผมจะไม่โทษเจ้านายหรอก ก็เศรษฐกิจมันแยะขนาดนี้ ถ้าจะโทษก็คงต้องไปโทษระ--- แค้ก ๆ ๆ (ผมก็ปากไวแบบนี้แหละ อย่าแบนผมตั้งแต่ตอนแรกนะ ขอร้องละ)

เป็นอะไรที่ฟังดูน่าหดหู่หน่อยๆ เมื่อคุณทำทุกอย่างได้นะ แต่แบ่งไปไม่สุดสักอย่าง พระพุทธเจ้าบอกให้เดินทางสายกลางก็จริง แต่ชีวิตคุณนี่มันจะกลางเกินไปไหม คือผมอยากจะไปให้สุดสักด้านบ้างอะ ขอแค่นี้มากไปหรือไง หรืออย่างน้อยถ้าทำทุกอย่างได้แค่นี้

ระดับกลาง ๆ ผมก็ควรจะหน้าตาดีสุด ๆ ถึงจะสมดุลงันถูกไหม
แต่ก็ไม่ หน้าตาผมก็คนไทยเชื้อสายจีนทั่วไปนั่นแหละ ไม่ใช่
ดีหล่อแบบพวกเน็ตไอดอลที่เขานิยมกันสมัยนี้หรอก

พูดแล้วก็เศร้าว่ะ

กลับมาที่เรื่องการเป็นคนกลาง อย่างที่บอกข้างต้นว่าผมมัน
ธรรมดาสามัญไปซะหมด แต่ไม่รู้เป็นโชคดีหรือโชคร้ายที่คนรอบตัว
ผมแหม่งเจ็งกว่าผมทุกอย่าง พี่ชายผมโคตรหล่อ สูงยาวเข้าดี เรียน
เก่งแบบฉิบหาย น้องสาวก็แสนจะน่ารัก คิดดีเขาก็ดี หนุ่มเดินตามกัน
เป็นพรวน ไหนจะเพื่อนสนิทอีกสองคนที่แหม่งดูดีเกินหน้าเกินตาผม
ไปไปอีก เรียกได้ว่ารอบตัวผมมีแต่คนหน้าตาและไพร่ไพล่ระดับ
พรีเมียม

ตัดภาพมาที่ผมซึ่งเป็น...เอ่อ...คนธรรมดาคนหนึ่ง...

ที่พูดมานี้ผมไม่ได้อิจฉาหรอกนะ อิจฉาไปผมก็ไม่มีวันเป็น
แบบพวกเขาได้อยู่ดี ผมไม่ใช่คนคิดมากไป เลยไม่เคยรู้สึกน้อยเนื้อ
ต่ำใจอะไร แต่ก็นั่นแหละ เพราะรอบตัวมีแต่คนเจ๋ง ๆ ชีวิตผมเลย
ค่อนข้างวุ่นวาย

เพราะไอ้คนที่อยากจะเข้าหาคนรอบตัวผมพร้อมใจกันมา
เข้าหาผมเยอะมากกก

ตั้งแต่สมัยเรียนผมต้องมาคอยตอบคำถามพวกผู้ชายที่อยาก
จีบน้องสาว พวกสาว ๆ ที่อยากจีบพี่ชาย พวกรุ่นพี่ รุ่นน้อง เพื่อน
ที่อยากจีบเพื่อนผม บางคนแหม่งก็เนียนมาก เข้าหาผม เอาอกเอาใจ
คอยดูแลถามไถ่ห่วงใยจนผมเพลอใจเดิน คิดไปว่าแหม่งต้องชอบกู
แน่นอน แล้วสุดท้ายก็จะพ่วงมาด้วยการถามถึงคนรู้จักของผม
หรือฝากของไปให้ทุกครั้ง

ผมถามจริง ๆ เกอะ เจอแบบนี้บ่อย ๆ เป็นคุณะเซ็งไหมละ

อาจจะเพราะผมเป็นพวกสายฮา อัจฉริยะดีเกินมนุษย์ ปกติ ดูยุ่ง่ายมั่ง เลยพากันฝากขมนมนมเนย ของขวัญ บลาๆ ๓ ผ่านผมไปให้พี่ น้อง เพื่อน ตั้งแต่ประมณันทำงาน จนบางครั้งผม ก็คิดว่านี่มันเห็นกูเป็นพี่แกร็บหรือไลน์แมนกันหรือไง ทำไม่ไม่เอา ไปให้เองวะ...

คนกลาง สะพาน หรืออะไรก็ตามแล้วแต่คุณจะเรียก นั่นแหละคือผม ใจเด็ดใจ จะใครละ

ก็แข็งๆ นิดหน่อยที่คนส่วนใหญ่เข้าใจหาเพราะหวังผลประโยชน์ แต่ผมก็ได้อะไรกลับมาไม่น้อย คือจะฝากของก็ควรจะมีค่าฝากให้ พนักงานส่งของหรือผู้ให้ข้อมูลแบบผมหน่อยใช้ไหมละ ผมเลยได้กินของอร่อยบ่อยๆ บางทีก็ได้บัตรกำนัลห้างสรรพสินค้า ส่วนลดตัวหนัง ไปกินเหล้าก็มีคนลงทุนจ่ายให้ ก็พวกที่มาจีบคนรอบตัวผมนี่แหละ

ก็สบายดีเหมือนกัน ไม่เปลืองเงิน

ผมไม่ได้เห็นแก่ของฟรี แต่เศรษฐกิจแบบนี้อะไรประหยัดได้ ก็ต้องประหยัดครับ

อย่างของน้องมันก็มีบราวน์กล่องเล็กแยกมาให้โดยเฉพาะ ส่วนพี่ป้องกันผมฟรีมาส์ปาด้าหนึ่งแล้ว สงสัยต้องแวะไปทวงค่าส่งของสักหน่อย

จะว่าผมเอนจอยกับชีวิตแบบนี้ก็ไม่ใช่ว่า แต่จะเกลียดก็ไม่เชิง ผมเจอแบบนี้มาเกินสิบปี มันเข้าขั้นปลงไปแล้ว นี่นับว่ายังโชคดีที่พอขึ้นมหาวิทยาลัยเรียนคนละที่กับพี่ชาย เลยลดจำนวนของฝากไปได้นิดหน่อย ตอนนี้พี่ผมก็แต่งงานมีลูกไปแล้ว เหลือแต่น้องสาวที่ยังโสดกับไอ้เพื่อนสนิทสองคนที่ยังไม่มีใคร

ถามถึงผมหรือ? จะไปมีได้ยังไงละ ในเมื่อผมอยู่แต่กับคนที่

ดูดีกว่า ใครจะมาสนใจคนหน้าตาธรรมดาไม่มีอะไรโดดเด่นแบบผม
ล่ะถูกไหม จริง ๆ ก็ไม่ได้เดือดร้อนอะไรขนาดนั้น แค่เหนื่อยนิดหน่อย
เวลาสาว ๆ ในออฟฟิศเรียกชื่อผมเสียงหวานคะชา ตบท้ายด้วย
ประโยคว่าฝากของไปให้พี่คิงหน่อยนะคะ...

บางทีก็เกลียดเพื่อนตัวเองจนหายใจไม่ออก คอยดูเหอะ ชาตินี้ผมจะ
ทำบุญด้วยดอกไม้เยอะ ๆ ชาตินี้หน้าจะได้หล่อรระดับพระเอกนิยาย
สืบเรื่องรวมกัน มีเอฟซีมาตามผมเป็นพรวนแบบนั้นบ้าง!

ผมนั่งเปื่อย ๆ อยู่ที่โต๊ะทำงานของตัวเองหลายนาที่แล้วค่อย
ขยับตัวไปเปิดคอมพิวเตอร์ ลุกขึ้นเอาซองฝากไปวางไว้บนโต๊ะเพื่อนตาม
ที่ได้รับออเดอร์มา ก่อนจะกลับมานั่งที่โต๊ะโซ้ยข้าวผัดกะเพราที่ซื้อ
มาจากข้างออฟฟิศเป็นอาหารเช้า เพื่อนร่วมงานค่อย ๆ ทอยยก
มาถึงออฟฟิศ ผมร้องทักสวัสดียามเช้ากับคนอื่นอย่างร่าเริง

“เฮ้ยไอ้เจต ระวังสำลักข้าวตาย ถ้าออฟฟิศมีผี ตอนกลางคืน
พี่จะอยู่ป็นงานยังไม๊วะ”

“โห พุดอะ...แฉ็ก ๆ ๆ เป็นมงคลมากพี่...แฉ็ก ๆ ๆ”

ร่าเริงไปหน่อย สำลักเลยเวอร์อើย แสบจุกจนหายใจไม่ออก
มากตอนมีอาหารอยู่ในปากแบบผมนะครับ

ผมตัดสินใจสงบปากสงบคำนั่งกินข้าวเงียบ ๆ เก็บกลืนข้าว
ที่กินหมดแล้วเดินไปทิ้งลงถังขยะ พอเดินกลับมาก็พบว่าเจ้าของโต๊ะ
ข้าง ๆ มาถึงแล้ว

“นี่อะไร?” เสียงเรียบ ๆ เย็นชาที่ดูไม่ค่อยเข้ากับหน้าตาดูดี
เกินมาตรฐานคนทั่วไปของผู้ชายคนหนึ่งดังขึ้น ดวงตากลมโตที่ฉาย
แววเข้มงวดกว่าปกติจับจ้องมาที่ผม

“ขอมีงอะเอื้อ พี่ไปองฝากมาให้” ผมพูดพร้อมกับพยักพย
ไปทางแก้วชามะนาวที่วางอยู่บนโต๊ะ

นี่คืออนล หรือไอ้เอื้อ หรือที่หนุ่ม ๆ ในออฟฟิศทั้งเด็กทั้งแก่
พร้อมใจกันเรียกว่าน้องเอื้อ เพื่อนร่วมตำแหน่งของผม พ่วงตำแหน่ง
เพื่อนร่วมคณะและรุมเมตสมัยมหาวิทยาลัย เป็นอีกคนหนึ่งที่ทำให้
ชีวิตผมลำบากเพราะความฮอตของมัน

เอื้อมันเป็นผู้ชายตัวบางร่างน้อย ผิวขาวจืดตามแบบฉบับ
คนเหนือ รูปร่างสูงโปร่ง มีเอวมีสะโพกชัดเจนแบบฝ่ายรับในอุดมคติ
เป๊ะ ๆ บวกกับหน้าตาที่หล่อเหลา โดยเฉพาะตาโต ๆ หวานยิ้ม
เหมือนแม่งวางน้อยของมัน ทำให้หนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ตามจีบชนิด
หัวบันไดหอที่มหาวิทยาลัยไม่เคยแห้ง แต่เพื่อนผมมันเรื่องมากครับ
ไม่เคยคบใครได้นานสักคน คงได้แป๊บ ๆ ก็หาข้อดีแล้วสลัดทิ้งตลอด

ก็คือหล่อ (หรือสวย?) เลือกได้ที่แท้จริง

“มึงเอาไป” ไอ้เอื้อมองแก้วชามะนาวแค่แวบเดียวก่อนจะمين
หน้าหนีแล้วผลักมาทางผม

“เฮ้ยยย พี่เขาอุตส่าห์ฝากมาให้ อย่างน้อยมึงก็น่าจะดูดสัก
อึกนะ” ผมเอื้อมไปหยิบแก้ว ปากก็พูดไปตามมารยาท แต่ลอบ
กระหยิ่มในใจ

กำลังหิวน้ำพอดี ประหยัดค่าน้ำได้อีกมือแล้ววู

“กูไม่รับของจากคนแปลกหน้า” มันตอบพลางหันไปเปิด
คอมพ์โดยไม่สนใจผม

ผมยกไหล่แล้วเดินกลับมานั่งที่โต๊ะ ปากดูดชามะนาวอึก ๆ
แล้วรีบทำลายหลักฐานก่อนที่พี่ป๋องจะเดินมาเห็น

นี่คือกิจวัตรประจำวันยามเช้าของผม ตามเก็บของที่ไอ้เอื้อ
ไม่กินมากินเอง ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมเอื้อมันถึงหุ่นดี ในขณะที่
ผมแก้มออกมากขึ้นทุกวันจนหน้าบานแล้ว

“ไม๊ใจอ่อนหน่อยเหรวะ พี่เขาดีอ้มึงมาสองเดือนกว่าแล้ว

นะ” หลังจากทำลายหลักฐานเรียบร้อยผมก็กลับมานั่งที่โต๊ะ เอามือ
เท้าคางมองเพื่อนสุดซอตของตัวเองที่ส่งเสียงฮึบๆ

“มึงก็รู้ว่ากูไม่เล่นกับคนที่ออฟฟิศ มันยุ่งยาก”

“อ้อ คิดเดียวกับไอ้คิง พวกมึงนี่มัน---”

“ไครนินทาภูแต่เข้าครับ” เสียงหุ้มแหบดังขึ้นขัดจังหวะ

ผมหันไปมอง เห็นร่างสูงใหญ่ของเพื่อนสนิทอีกคนเดินเข้า
มาใกล้

“ของมึงอยู่บนโต๊ะอะคิง” ผมชี้มือไปทางโต๊ะทำงานมันที่อยู่
ห่างไปไม่ไกล

เจ้าของชื่อเล็กคิ้วเล็กน้อย ก่อนจะเดินไปที่โต๊ะแล้วหัวเราะใส่
กล่องบราวน์กลับมาหาผม

“ของใครวะ?”

“น้องมัน พนักงานใหม่ อยู่บัญชี”

“อ้อ ที่แก้มชมพูๆ ปะ น่ารักดี” มันยิ้มกริ่มพลางหยิบบราวน์
ชิ้นหนึ่งออกจากกล่องมากัดคำโต

ไอ้นี้ชื่อคุณากร หรือคิง เป็นโปรแกรมเมอร์และเพื่อนบังเกิด
เกล้าของผม ที่เรียกว่าเพื่อนบังเกิดเกล้าเพราะผมรู้จักกับมันตั้งแต่
ชั้นอนุบาล บ้านอยู่ข้างกัน เรียนโรงเรียนเดียวกันมาตลอด จน
กระทั่งเข้ามหาวิทยาลัยถึงได้แยกกันไปเรียนคนละที่

มันเป็นอีกคนที่หน้าตาดีระดับเกินมนุษย์มนาทั่วไป แหม่งสูง
ตั้งหนึ่งร้อยแปดสิบกว่า เล่นเอาหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองแบบผมกลายเป็น
คนแคระไปเลยเวลายืนข้างกัน และไอ้นี้คือคนที่ทำให้ผม
ปวดหัวมากที่สุด เพราะนอกจากจะต้องคอยรับของ ตอบคำถาม
บรรดาสาว ๆ หนุ่ม ๆ ที่มาตกหลุมรักมันแล้ว ผมยังต้องเป็นคน
รับหน้าคนพวกนั้นที่โดนมันสลัดทิ้งด้วย!

เพื่อนผมมันเจ้าชู้ ไม่ชอบคบใครจริงจัง แต่ดันมีคนอยาก
จริงจังกับมันเยอะเพราะบ้านมันรวย คนชวยเลยกลายเป็นผมที่เป็น
เพื่อนมัน เพราะโดนสาว ๆ หนุ่ม ๆ เหล่านั้นตามไล่บี้ไม่เว้นแต่ละวัน
ผมได้ดูแลแต่ตา ในขณะที่ไอ้คิงได้ลုပ်คล่าไปถึงไหน ๆ ไม่ได้แตะ
ไม่พอ ยังชวยโดนผู้หญิงโทร. มาไว้วายใส่บ้าง ไม่ก็ตามถึงออฟฟิศ
บ้าง ไอ้ตัวดันเหตุแม่งก็ใจเรงฉิบหาย ใครหล่อสวยถูกสเปกหน่อย
ก็เล่นกับเขาหมด พอเป่อกี้ซึ่งเก่งอย่างกับปลาไหล คนรับหน้าก็
ไอ้เจตนี่ไง จะใครล่ะ

นี่เพื่อนหรือเจ้ากรรมนายเวรวะ...

“อ่อยวะ แต่หวานสัส มึงแดกต่อแล้วกัน” มันวางกล่อง
บราวนี่ที่เหลืออีกสิบเอ็ดชิ้นลงบนโต๊ะผมแล้วเดินกลับไปโต๊ะ
ตัวเอง

ผมนั่งมองบราวนี่หอมจุกหน้าตาเฝ้ายวนชวนให้แดกจนยอม
ตัดขาพวกนั้นอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหยิบชิ้นมากัดบ้าง รสชาติหวาน
เจ็บบของมันแผ่ซ่านอยู่เต็มปากผม

ช่างหิวเบาหวานก่อนแล้วกัน เสียดายของอ่อย

“เอ้อมึงแดกปะ” ผมเรียกคนข้าง ๆ พลงย่นบราวนี่หน้า
เอ็มแอนด์เอ็มให้

ไอ้เอ้อปรายตามองผมแวบหนึ่ง ก่อนจะหันกลับไปมองจอ
คอมพิวเตอร์

“เชิญ”

“มึงพูดแล้วนะ” ผมรีบยัดกล่องบราวนี่ใส่ลิ้นชัก ถึงจะรู้ว่ามัน
คงไม่เปลี่ยนใจอยากกินชิ้นมาแน่นอนก็เถอะ

พูดถึงเพื่อนผมสองคน ไอ้เอ้อกับไอ้คิงนิสัยต่างกันสุดขีด ไอ้
เอ้อจะนิ่ง ๆ ออกแนวคุณหนูหยิ่ง ๆ พูดจาตรงไปตรงมา ภายนอกดู

ไม่น่าคบเท่าไร แต่นั่นก็แค่เปลือกที่มันสร้างขึ้น ความจริงมันใจดีนะ
แค่พูดไม่เป็นเฉยๆ

แต่ไอ้คิง เพื่อนของผมคนนี้ค่อนข้างเจ้าเล่ห์ ภายนอกยิ้มแย้ม
อารมณ์ดี แต่ข้างในแหม่งร้อนอย่างกับไฟ ชอบหรือไม่ชอบใครไม่เคย
แสดงออกเพราะมันซ่อนทุกอย่างไว้ได้รอยยิ้ม เห็นพูดจาดี ๆ แต่
ในใจมันอาจจะหาทางเชือดอยู่ก็ได้ เป็นพวกสวมหน้ากากเก่งว่างั้น
เถอะ

ส่วนผมก็อย่างที่บอก สายฮาไปวัน ๆ ซึ่ก็เฝ้าคิดอะไรให้วุ่นวาย
หลายครั้งเลยโดนเพื่อนเอาเปรียบโดยที่ทั้งรู้และไม่รู้ตัว ตั้งแต่
ตอนเรียนมหาวิทยาลัยก็มีไอ้เอื้อนี่แหละที่คอยปกป้องผม แค่มัน
ปรายตาใส่คนอื่นก็ขนลุกชู่แล้ว

อย่าว่าแต่คนอื่น ผมเองยังขนลุกเลย ตาแม่งกลมโตดูหวาน ๆ
ก็จริง แต่จ้องทีเหมือนเสือจะขย้ำ ดูอะไรขนาดนั้นวะ...

“เมื่อเข้าฤดูเจอพีบาสตอนจะขึ้นมาที่ห้อง พีบาสบอกว่าเด็ก
ฝึกงานชุดใหม่มาแล้ว” เสียงเรียบ ๆ ของไอ้เอื้อดังขึ้น ทำเอาผมถอน
หายใจอย่างเหนื่อยหน่าย

มันมาอีกแล้ว ไอ้เทศกาลเทรนเด็กฝึกงานเนี่ย!

บริษัทผมรับเด็กฝึกงานทุกปี แล้วแต่ว่าปีไหนจะมากหรือน้อย
อันที่จริงผมก็ไม่ควรจะพูดแบบนี้ละ เพราะผมเองก็เคยเป็นเด็ก
ฝึกงานสมัยที่เรียนมหาวิทยาลัย แต่บอกตามตรงว่าแม่งโคตรน่าเบื่อ
ที่ต้องมาคอยเทรนงานให้ ปีไหนได้เด็กเก่งก็โชคดีไป แต่ปีไหนเจอ
อ่อน ๆ หนอยบอกเลยว่าโคตรมาระ นอกจากไม่ได้ช่วยงานผมแล้ว
ผมยังต้องไปช่วยงานน้องมันอีก เคยทำให้เกือบหมดจนเกือบจะ
บอกไปว่าตอนไปพรีเซนตงานให้เครดิตกูด้วยนะ แต่นั่นแหละครับ
ผมไม่ได้พูดไปหรอก สงสารเด็ก ถือชะว่าช่วยลูกนกลูกกาให้เรียน

จบ ๆ ไป

เนื่องจากฝ่ายกราฟิกมีแค่ผม ไอ้เอื้อ และรุ่นพี่อีกคนที่ค่อนข้างไม่เอาการเอางานเท่าไร พี่บาสหัวหน้าควบตำแหน่งผู้จัดการแผนกไอทีชั่วคราวเลยมักจะมอบหมายให้ผมหรือไอ้เอื้อคอยดูแลน้อง และพวกผมก็จะมาคุยกันอีกทีว่าใครจะได้เป็นพี่เลี้ยงหลัก สอนงาน ตรวจงาน ดูแลสภาพจิตใจเด็ก ถ้าโชคดีได้เด็กเก่งก็แบ่งเบาภาระงานตัวเองไปได้เยอะเพราะโยนให้น้องมันทำได้

“ปีที่แล้วกูทำแล้ว ปีนี้มึงทำ” ผมโผล่ ออกไปทันทีด้วยความเซ็ดขยาด ปีก่อนผมรับหน้าที่นั้นไปแล้ว เคยให้น้องมันช่วยทำงานสุดท้ายงานชู้ยต้องมานั่งแก้งช่วยแม่ริชตาเกือบแหก ปีนี้ขอสบายหน่อยเหอะ อย่าเอามาระมาให้กูอีกเลย

“แล้วแต่” ไอ้เอื้อตอบ

ผมกะปริบตาปริบ ๆ เมื่อเห็นมันยอมตกลงแบบง่ายเกินคาด

“ปกติมึงไม่พูดง่ายแบบนี้ปะวะเอื้อ?” ผมถามอย่างสงสัย

มันเหลือบมามองผม ไม่ได้ตอบอะไร แต่มุมปากยกขึ้นเล็กน้อย

น้อย

“เอื้อมันเห็นโปรไฟล์เด็กแล้ว ว่าที่เกียรตินิยมวะ มันเลยฮุบไว้เองไง”

ผมถึงบางอ้อทันทีเมื่อเสียงไอ้คิงดังขึ้น มิน่าล่ะ แม่ตกลงง่ายจัง ที่แท้ก็รู้อยู่แล้วว่าได้เด็กเก่ง

เก่งแล้วไง ช่างแม่เหอะ ยังไงก็ต้องมาคอยตรวจงานนู่นนี่นั่นอยู่ดี ผมขี้เกียจจะ รู้ทำคนเดียวดีกว่า

“หุบปาก” ไอ้เอื้อพูดขึ้นพลางหันไปมองไอ้คิงนิ่ง ๆ

คนถูกมองยักคิ้วให้แบบกวน ๆ แล้วหันกลับไปทำงานตัวเอง จะว่าไปความสัมพันธ์สองคนนี้ก็ค่อนข้าง...จะว่าไงดี คือมัน

มารู้จักกันตอนทำงานที่นี่แหละ ก่อนหน้านั้นสมัยเรียนมหาวิทยาลัย ก็เคยเจอกันผ่านๆ สองสามหน มารู้จักจริงจังก็ตอนเอื้อมันลาออกจากที่ทำงานเก่า ผมเป็นคนชวนมันมาทำงานที่นี่ ความสัมพันธ์ ก็คงประมาณเพื่อนของเพื่อน บวกกับไอ้เอื้อเป็นคนขี้รำคาญแล้ว ไอ้คิงแม่งชอบกวนสันตดิน เลยมีบรรยากาศอึดอัดเล็กๆ น้อยๆ (?) ในบางครั้ง และคนที่ต้องมาคอยไกล่เกลี่ยก็คือผมอีกเช่นเดิม

เห็นไหม ขนาดระหว่างเพื่อนผมยังกลายเป็นคนกลางเลย ให้ตายเหอะ

พวกผมนั่งทำงานกันไปพักหนึ่ง พอเก้าโมงกว่า พี่บาสกับผู้จัดการใหญ่ก็เดินเข้ามาในห้อง

“ปีนี้ไอทีได้มาคนเดียวนะ จะมาฝึกงานกับพวกกราฟิก เอ้า แนะนำตัวกับพี่ๆ หน่อย” เสียงผู้จัดการใหญ่ทำให้ผมชะงักหน้า ผ่านแว่นกันโต๊ะมองไปที่ประตูห้องด้านหน้า เห็นร่างสูงในชุดนักศึกษาของชายหนุ่มคนหนึ่งเดินเข้ามา ผมได้ยินเสียงพวกสาว ๆ ทั้งน้อยและใหญ่ซุบซิบกันอย่างตื่นเต้น

เข้าใจเลยว่าทำไมพวกผู้หญิงถึงได้มีปฏิกิริยา ก็ไอ้เด็กนักศึกษาที่ยืนอยู่หน้าห้องแม่งหล่อฉิบหายวายวอด ตัวสูง ผิวขาว หน้าตาหล่อตืออย่างกับพวกดาราเกาหลี ออรัลลูกผู้ดีแม่ช่าน ขนาดผมเป็นผู้ชายยังรู้สึกว้าวแม่งหล่อโคตรๆ แล้วพวกผู้หญิงจะไม่กรี๊ดกันได้ยังไง

“ผมชื่อ ภาคิน เชาวปภากร ครับ ชื่อเล่นชื่อไม้ ฝากตัวด้วย นะครับ”

โห เสียงทุ้มนุ่มชวนละลายมาก ผมเห็นพวกสาว ๆ โปรแกรมเมอร์หน้าแดงแล้วแดงอีก ไอ้เด็กนั่นยิ้มอย่างสุภาพแล้ว กวาดตามองไปรอบๆ ห้อง ก่อนจะมาหยุดทางพวกผม

สัญญาตญาณสั่งให้ผมเหลือบไปมองไอ้เอื้อที่นั่งข้างๆ โดยอัตโนมัติ

แม่งไม่ยอมละสายตาจากทางนี้เลยวะ เอาแล้วไง มันเล็งเพื่อนกูแน่นอนครับ

ผมมองไอ้เอื้อที่นั่งหน้าตาย สลับกับมองไอ้เด็กที่ยืนหน้าห้อง มันยังจ้องเขม็งมาไม่ยอมเลิก ก็เข้าใจอะนะว่าเพื่อนผมหน้าตาดี แต่นึกใจแง่ไปไหม ใจเย็นเว้ยไอ้น้อง ยังได้อยู่ด้วยกันอีกตั้งสี่เดือน

“ยังงี้ก็ฝากคุณน้องด้วย แล้วนี่ใครรับผิดชอบน้องฝึกงาน”

ผมได้ยินเสียงผู้จัดการใหญ่ถามขึ้น ตามด้วยเสียงคุ่นๆ ของใครสักคนที่ตอบไป

“ปีนี้เป็นคุณเจตนิพัทธ์ครับ”

“ใช่ครับ---” ผมเอะออออก่อนจะขมวดคิ้ว

เดี๋ยวนั้นมันชื่อคุณนี่หว่า...

ผมหันขวับไปมองต้นเสียง เห็นไอ้คิงยกคิ้วให้ จิบหายแล้วไง แล้วมันมาสอดอะไรวะเนี่ย!

“ฝากด้วยล่ะ คุณเจตนิพัทธ์”

“ผู้จัดการครับ...”

“มีอะไร” ชายวัยกลางคนขมวดคิ้วใส่ ทำให้ปากที่กำลังจะเอ่ยแย้งของผมหุบจับ

“...เปล่าครับ” ผมยัมแห้ง ได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ของไอ้คิงดังอยู่ข้างหลัง ผมหันไปแยกเขี้ยวใส่ ก่อนจะรีบหันกลับมาเมื่อพี่บาสเดินนำน้องฝึกงานคนใหม่เข้ามาหา

“ตกลงเป็นมึงเหอะเจต เคๆ พี่ฝากน้องด้วย เดียวพี่ไปประชุมก่อน มีไรค่อยว่ากัน” พี่บาสผลักไอ้น้องนั้นมาทางผม ส่วนตัวเองก็เดินลี้วจากไป ทั้งให้ผมนั่งหน้าเหวอท่ามกลางเสียงวิ๊ดว้าย

ของพวกสาว ๆ

“เหมมมม สี่เดือนนี้เจ้คงมีแรงมาทำงานเข้าทุกวันเลยละ” เจ้
ฝ่าย ขาใหญ่ของแผนกหัวเราะคิกคัก

ผมเห็นสาว ๆ แต่ละคนแอบชำเลื่องมองไ้เด็กไม้เน่ พอมัน
มองตอบก็หน้าแดงรีบหลบตากันให้วุ่น

“เด็กมันเพิ่งมา เจ้ก็จะลวนลามแล้วเหอครับ มีของใหม่ก็ลืม
ผมแล้วละสิ” ไ้คิงแกล้งส่งเสียงดัดพ้ออย่างน่าหมั่นไส้ แต่หน้าตา
มันดูชื่นบานประมาณว่าจะพันเวอร์พันกรรมแล้วกูอะไรทำนองนั้น

“เหมมมม คิงก็อยู่ในใจเจ้เหมือนเดิม เพิ่มเติมคือมัน้องไม้ด้วย
ไ้จ๊ะ น้องไม้คะ เจ้ชื่อฝ่ายน้ำ” รุ่นพี่สาวใหญ่ตำแหน่ง IT Support
กะพริบตาที่ติดขนตาปลอมมวงอนงค์แบบถี่ ๆ ส่งสายตาววนเยิ้ม
ไปให้น้องใหม่ของแผนกที่ได้แต่ยืนยิ้ม

“พอเลย ๆ เดี่ยวน้องมันเตลิดหมดครับ” ผมรีบพูดแทรกพลาง
ลุกขึ้นจากเก้าอี้ แอบเสียวเซลฟีนิด ๆ เมื่อยืนเทียบความสูงกันแล้ว
ผมตั้ยกว่ามันหลายซม เด็กสมัยนี้พ่อแม่ให้กินอะไรวะ ทำไมมันสูง
เป็นเสาไฟฟ้ากันเกือบหมดเลย

“พี่ชื่อพีเจต ไ้ข้าง ๆ นี่ชื่อพีเอ้อ พวกพี่ทำกราฟิก จริง ๆ มี
พี่มกคลอิกคน แต่วันนี้พี่เขาน่าจะลา” ผมแนะนำตัว

ไ้น้องใหม่ยกมือไหว้ ส่งยิ้มสุภาพมาให้

“สวัสดีครับ” เสียงทุ้มที่เอ่ยออกมาทำให้ผมลอบอิจฉาในใจ
อะไรจะเพอร์เฟกต์ขนาดนั้น คือมึงหน้านึ่งก็หล่ออยู่แล้ว พอยิ้มยิ่ง
เหมือนมืออระเหวดารอบตัว ทั้งยังเสียงเพราะอีก แม่งจะดูดีขนาด
นี้ไปเพื่ออะไรวะ

“ทำตัวสบาย ๆ เออแล้วก็...พีไมไซพีเลียงเราหรอคะ เมื่อกี้
เพื่อนมันแกล้ง คนที่เป็นพีเลียงเราคือ---

“บอกผู้จัดการไปแล้วก็ตามนั้นแหละ” อยู่ๆ ไอ้เอื้อก็แทรกขึ้น
มันหันมามองผมด้วยใบหน้านิ่งสนิท “มึงดูแลน้องไปเลยแล้วกัน”
เดี่ยว แบบนี้ก็ได้หรือวะ
“มึงเอาดีเจต จะได้มีคนช่วยงานไง” ไอ้คิงพูดขึ้นบ้าง
ผมแทบหยิบกล่องบราวน์ในลิ้นชักมาฟาดหัวมัน เอาพ่อมึง
สิ มาดูเองไหมล่ะ!

ผมสูดลมหายใจเข้าออกซ้ำๆ พยายามท่องนะโมสามจบระงับ
ความขุ่นเคือง ถึงจะหงุดหงิด แต่ในเมื่ออยู่ต่อหน้ารุ่นน้องผมก็ต้อง
คิปกูลไว้ก่อน เดี่ยวเด็กมันไม่เคารพ อีกอย่าง ถ้าผมเล่นตัวไม่
ยอมรับปาก เดี่ยวน้องมันจะคิดว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมพี่ๆ ถึงรังเกียจ
กู แล้วพานใจเสียเอาซะเปล่าๆ

“ผมช่วยได้ทุกคนเลยนะครับ อยากให้ผมทำอะไรก็บอกได้”
เด็กมันพูดขึ้นพลางหันไปมองรอบๆ เป็นจังหวะเดียวกับที่ไอ้เอื้อ
เงยหน้าขึ้นจนพวกมันสบตากัน

ในสถานการณ์ที่คนหน้าตาดีสองคนจ้องหน้ากัน คนธรรมดา
อย่างผมก็ยืนมองอยู่ข้างๆ พลางยิ้มแฉ่งในใจ

เออละ

ทำทางผมจะมาเจอสถานการณ์เดิมๆ อีกแล้ว

- 2 -

เด็กในคอนโทรล

ถึงผมจะไม่ได้ปลาบปล้ำอะไรกับตำแหน่งสะพาน
กิตติมศักดิ์ที่หลายคนมอบให้ แต่อย่างน้อยผมก็เป็นคนดีมากพอ
ที่จะไม่ทำตัวขัดขวางความรักของคนอื่น โดยเฉพาะกับคนที่เด็กกว่า

“เดี๋ยวเรานั่งตรงนี้” ผมพูดพลางกวาดข้าวของระเกะระกะที่
วางอยู่บนโต๊ะทำงานข้างๆ ไอ้เอื้อออก ก่อนจะเอาโน้ตบุ๊กที่ไม่ได้
ใช้งานมาวางไว้ แล้วส่งยิ้มอย่างมีเมตตาให้ไฉน้องไม้ที่ยืนอยู่ข้างๆ

ยังงั้นน้องมันก็ต้องอยากรู้ข้างเพื่อนผมแน่ๆ ก็เล่นจ้องมา
ตั้งแต่ยื่นแนะนำตัวหน้าห้องขนาดนั้น ผมในฐานะพี่เลี้ยงที่ดีก็ต้อง
สนองความต้องการให้น้องมันหน่อย ส่วนหนึ่งก็คือสงสารเด็กมัน
อีกส่วนคือเผื่อวันหน้ามันจะระลึกได้ว่าผมเป็นผู้มีพระคุณที่เปิดทาง
ให้ใกล้ชิดกับคนที่ชอบแล้วหาขนมมาเซ่นไหว้ผมบ้าง

ผมไม่ได้ทำเพราะเห็นแก่กินนะบอกไว้ก่อน แคมั่นแวบขึ้นมา
ในหัวเฉยๆ

“คือ...” อยู่ๆ ไฉน้องไม่มีสีหน้าลังเล มันหันมามองผมที่ยืน

ยืดอกอย่างภาคภูมิใจอยู่ข้าง ๆ ด้วยท่าทางเหมือนอยากจะพูดอะไรสักอย่าง

“หือ มีอะไร?”

“มึงให้น้องมานั่งตรงนี้ แล้วมึงจะสอนงานยังงัย” ไอ้เอื้อพูดขึ้น ทำเอาผมหน้าเหวอไปชั่วขณะ

เออวะ ลืมสนิทเลย

หัวคิ้วผมผูกเป็นปมก่อนจะคลายออกอย่างรวดเร็ว ผมยกมูมปากขึ้น พูดด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ

“ก็โต๊ะข้างกูมันของพี่มึงคลอะ ไม่มีที่ว่างแล้วนอกจากข้างมึงกว่ามึงสอนน้องแทนดีไหมเอื้อ กูจะได้ไม่ต้องลุกไปลุกมา” ผมเอ่ยพลางนึกกระหยิ่มในใจ นอกจากจะสงเคราะห์เด็กให้มันได้นั่งข้างคนที่ชอบแล้ว ยังได้ผลักรวาทะสอนงานออกจากตัวอีก มึงนี่มันอัจฉริยะจริง ๆ ไอ้เจต

“งั้นเดี๋ยวกูย้าย”

คำตอบที่ไม่คาดคิดจากปากของเพื่อนทำให้ผมเล็งลัก ผมยืนเอ๋อมองมันยกโน้ตบุ๊กตัวเองไปไว้ที่โต๊ะว่างนั้นพร้อมกับเริ่มเก็บข้าวของที่ไม่ได้มีมากมายย้ายไป

“เดี๋ยว ๆ มึงจะย้ายเพื่อ? เสียเวลา”

“ที่มึงห้ามกูอยู่นี่ก็เสียเวลาเหมือนกัน ให้น้องนั่งที่กู มึงจะได้สอนงานได้” มันพูดเสียงเรียบ

ผมยืนหน้าเหี่ยว มองเพื่อนที่ย้ายข้าวของโดยไม่ฟังเสียงทัดทาน ก่อนจะเหลือบมองไอน้องไม้ที่ยืนจ้องเพื่อนผม นึกขอโทษน้องมันอยู่ในใจ

เอาน่า อย่างน้อยก็ไม่รกไปหมด ก็ได้นั่งข้างไอ้เอื้ออยู่ดี ถึงอีกข้างจะมีที่นั่งอยู่ก็เถอะ อย่าเสียใจไปเลยไอน้อง

ไม่ถึงห้านาทีก็ทำการย้ายโต๊ะกันเสร็จเรียบร้อย ใส่น่องไม้
จึงหย่อนกันลงนั่งข้าง ๆ พลังหันมายิ้มให้ผม

“ให้ผมทำอะไรดีครับ พี่เจต”

“เปิดโน้ตบุ๊กก่อน เดี๋ยวจะให้ดูแผนงานที่พวกพี่เคยทำไว้” ผม
ตอบ ไม่นานก็ทำตามคำสั่งอย่างเชื่อฟัง ผมแอบชำเลืองมองมือมัน
ตอนเอื้อมไปกดปุ่มเปิดคอมพิวเตอร์ มือมันใหญ่ นิ้วเรียวยาว ผิวขาวผ่อง
แบบสุด ๆ

คนดูดีนี่แม่งก็ดูดียันนิ้วจริง ๆ วะ

ผมสร้างอีเมลของบริษัทให้ ส่งไฟล์งานที่เคยทำไว้ให้มันไป
ศึกษาแนวทาง เวลาช่วงเช้าหมดไปกับการอธิบายสไลด์งานที่ต้องทำ
บริษัทผมไม่ได้ใหญ่โตอะไรมาก ดังนั้นงานตำแหน่งพวกผมจึง
ค่อนข้างเยอะ ผมโยนงานอาร์ตเวิร์กปกเพจบริษัทให้มันลองทำ
ก่อนเปิดเข้าไปดูอีเมลที่ให้น่องมันส่งพอร์ตผลงานตัวเองมาให้ผมดู

ฝีมือจัดว่าดีมาก เก็บรายละเอียดอย่างเนี้ยบ นอกจากพวก
โปรแกรมพื้นฐานที่ต้องรู้แล้ว มันยังใช้โปรแกรมตัดต่ออื่นๆ ได้
ค่อนข้างเยอะ ดูท่าว่าจะเป็นพวกไฟรู้ไฟเรียนน่าดู อย่างน้อยก็
มากกว่าผมแหละ เพราะบางโปรแกรมที่มันใช้เป็นนะ ผมใช้ไม่เป็น

ผมปิดอีเมลแล้วกลับมาจดจ่อกับโปสเตอร์โฆษณาสินค้าของ
บริษัทที่กำลังทำอยู่ ใส่มันนั่งทำงานของมันไป มีชะโงกหน้ามาถาม
เป็นระยะ ๆ

“แบบนี้โอเคไหมครับ พี่เจต”

“ดี ๆ เอ้ยเอื้อ มึงว่าจัดเลย์เอาต์แบบนี้เป็นไง” ผมถามไฉ่เอื้อ
ที่นั่งเจียบ

มันเหลือบมามองแวบหนึ่งก่อนจะตอบ “ก็ดีแล้ว”

ผมลอบยิ้มเมื่อเห็นเด็กมันมีสีหน้าคล้ายได้ความมั่นใจเพิ่มขึ้น

ไอ้คำชมจากปากผมมันจะไปดีเท่าคำชมจากปากคนที่เล็งไว้ได้
เรื่องนี้พี่เข้าใจเวย์ไอ้น้อง

“แต่สี่พันหลังโตนี่อ่อนไป เพิ่มความเข้มข้นน่าจะโอเค”

ไอ้เอื้อแนะนำก่อนจะหันกลับไปทำงานของมันต่อ

ผมเหลือบมองหน้าไอ้ไม้ คาดว่าจะได้เห็นรอยยิ้มกว้างหรือ
ดวงตาเป็นประกายวิ้ง ๆ แต่มันก็แค่ยิ้มขอบคุณแบบสุภาพ แล้วหัน
ไปปรับระดับสีตามที่ไอ้เอื้อแนะนำ

ไอ้ไม้เผลอรรรดา เก็บอาการเก่งฉิบหาย แต่ผมจะดูออกตั้งแต่
แรกว่ามันสนใจเพื่อนผมแน่นอน ไอ้เจตคนนั้นหูตาไวนะครับบอกเลย
สมแล้วกับที่ดูยอดนักสืบจิ๋วโคนันตั้งแต่ประมณย้อนตอนนี้จะสามสิบ
แล้วเรื่องแม่งก็ยังไม่จบสักที

ก็ได้แต่หวังว่าผมจะไม่ตายก่อนอาจารย์โกโซจะเขียนจบนะ

หลังจากได้คำชมไอ้ไม้ก็ดูผ่อนคลายขึ้น มีถามความเห็นผม
อยู่เป็นระยะ ๆ ตอนแรก ๆ มันก็นั่งอยู่ที่โต๊ะตัวเอง หลัง ๆ เริ่มลาก
โน้ตบุ๊กเข้ามาให้ผมดูนิด ๆ ทั้งยังเลื่อนเก้าอี้เข้ามาใกล้จนแทบจะ
ย่ำมานั่งโต๊ะเดียวกับผม ระยะห่างที่ลดลงเรื่อย ๆ ทำให้ผมกะพริบ
ตาปริบ ๆ

ขาดความอบอุ่นปะไอ้เด็กนี้ ใกล้ขนาดนี้ไม่มานั่งตักกูเลยละ

ผมถอนหายใจลง ๆ พลังมองหน้าหล่อ ๆ ของน้องมันที่
จ้องหน้าจอกอมพ้อยู่ คงเป็นเพราะผมเป็นพี่เลี้ยงมั้ง มันเลยเข้ามา
ขอคำแนะนำผม หรือไมก็ออร่าผมดูเป็นมิตรกว่าไอ้เอื้อที่ทำหน้านิ่ง
ตลอดศก

หรือบางทีมันอาจจะชินไอ้เอื้อก็ได้ อยู่ใกล้คนที่ชอบมันก็
ต้องมีชินกันบ้าง เออวะ ทำไมผมคิดไม่ถึงข้อนี้

ผมชำเลื่องมองหน้าไอ้ไม้อีกครั้ง บุคลิกหน้าตาก็ดูมั่นใจดี จะ

เป็นพวกชื้อขายเหวอะวะเนี่ย ไม่น่าเชื่อ แต่คนเราก็ดูกันแค่ภายนอก
ไม่ได้ คนหน้าตาดีแต่ทำตัวเลวมีถมไป คนหน้าตาไม่ดีจิตใจดีก็เยอะ
แยะ การตัดสินใจจากภายนอกเป็นเรื่องที่ไร้สาระมากสำหรับผม

“อ้าว กินข้าวจ้าเด็ก ๆ” เสียงเจ้ฝ้ายดังขึ้นทำให้ผมละสยดา
จากงานเหลือบไปมองนาฬิกาที่อยู่ตรงขอบจอ ตัวเลข 12.00 แบบ
ตรงเป๊ะทำให้ผมอดไม่ได้ที่จะเอ่ยแซว

“ตอนมาทำงานไม่เห็นเวลาเป๊ะแบบนี้บ้างอะครับเจ้”

“เจียบบากไปเลยเจต ฉันทัวประกาศด้วยความหวังดี กลัว
พวกแกหิวตายนะยะ น้องไม่ไปกินข้าวกับเจ้ไหมคะ เดี่ยวเจ้เลี้ยง”
ท้ายประโยคเจ้แกหันไปทำตาป้าง ๆ ใส่คนที่นั่งข้างผม

“ไ้ไม่ย้มแห้ง หันมามองผมเหมือนจะขอความช่วยเหลือ

“ใน ๆ เจ้ นี่เด็กผม จะเอาตัวไปต้องมีค่าสินสอดให้ผมก่อน”

“สินสอดบ้านแกสิ อย่าทำหวงได้มะ”

“ไม่มีอะไรมาเช่นผมก็ไม่ให้ครับเจ้ ลูกวัยเอ้อ คิง ไปแดกข้าว”
ผมเรียกเพื่อนสนิทสองคนที่ยังนั่งอยู่ ไ้คิงละมือจากงานแล้วลุกมา
ยืนข้างผม ผมมองมันสลับกับไ้ไม่ที่ยืนอยู่อีกด้าน

พอยืนตรงกลางแบบนี้ผมกลายเป็นหลุมไปเลย ไ้พวกนี้จะ
รู้ตัวไหมว่าความสูงแบบพระเอกนิยายของพวกมันทำให้คนความสูง
ปกติอย่างผมไม่มีที่ยืน!

คือเทียบกับไซ้มาตรฐานหญิงไทยแล้ว ผู้ชายที่สูงหนึ่งร้อย
เจ็ดสิบสองถือว่าไม่เตี้ย แต่พอมีคนสูงหนึ่งร้อยแปดสิบกว่าอยู่ข้าง ๆ
ผมก็กลายเป็นไ้แคระทันที มีไ้คิงคนเดียวไม่พอ ตอนนี่ยังเพิ่ม
ไ้ไม่มาอีกหนึ่ง แม้แต่ไ้เอ้อก็ยิ่งสูงกว่าผมเลย

หน้าตาบ้าน ๆ ไม่พอ ส่วนสูงยังไม่โดดเด่น ทำให้ชีวิตกูมัน
ถึงเป็นแบบนี้วะ

“จะแตกไร” ใค้คงถามขณะที่พวกเรายืนรอลิฟต์ลงไปชั้นล่าง
 “กูอยากแตกตามสั่งเจ๊พร มึงอะแตกไร”
 “มึงอะเอื้อ ไม่ต้องแตกหรือมั้ง เดียวบ่นว่าอ้วนอีก”
 มันไม่ตอบคำถามผม แต่หันไปกวาดตืนไ้เอื้อแทน แล้วก็ได้รับ
 สายตาไม่เป็นมิตรกลับมา

“เสือก”

นั่นแหละครับ พุดสั้นๆ ง่ายๆ ได้ใจความ คุณนอนหลับ
 เองแหละ

ใค้คงหัวเราะหิ สีหน้าคล้ายจะขบใจที่ถูกด่า (?) ก่อนจะหัน
 มาหาไ้ไม่ที่ยืนเจียบอยู่ข้างผม

“มึงอะน้อง แตกไร”

“อะไรก็ได้ครับ” มันตอบด้วยเสียงทุ้มนุ่มแบบสุภาพบุรุษหลุด
 มาจากนิยาย ทำเอาผมรู้สึกว่ใค้คงที่พนคำหยาบใส่น้องมันนี่โคตร
 กักขะ เห็นดังนั้นแล้วผมก็แอบบวกคะแนไน้้องมันไน้ใจ

ดูสุขภาพ นิสัยดี หน้าตาดีเหมาะสมกับไ้เอื้อ เพื่อนผมควร
 จะได้คนดี ๆ แบบนี้แหละ!

“จ๊นแตกเจ๊พร” ใค้คงสรุปพลางเดินนำเข้าไปในลิฟต์

ผมเดินตามเข้าไป ดันตัวเองไปอยู่ตรงมุมเพื่อให้ไ้ไม่ได้ยิน
 ข้างไ้เอื้อ เห็นแขนสองคนนั้นชนกันอันเนื่องมาจากพื้นที่แคบ ๆ ใน
 ลิฟต์

สปาร์กใหม่ละไ้น้อง ขอบคุณพีชะลิ

พวกผมเดินออกจากตึกไปยังโซนขายอาหารที่อยู่ใกล้ ๆ
 ตึกออฟฟิศ เนื่องจากแถบนี้มีออฟฟิศอยู่หลายที่ ปริมาณมนุษย์
 เงินเดือนผู้หิวโหยในยามเที่ยงจึงมากมายชนิดแทบจะกลายเป็น

เซอร์ไววัลชิงโตะนั่งกินข้าว

“จะแตกไร เดียวกูไปสั่งให้” ผมพูดขึ้นเมื่อเราได้ที่นั่งเรียบร้อย
ตอนแรกผมตั้งใจว่าจะผลักไอ้ไม่ไปนั่งข้างไอ้เอื้อ แต่ไอ้คิงแม่งแย่งที่
ไปก่อน น้องมันเลยต้องมานั่งข้างผมแทน

“กะเพราหมูกรอบพิเศษ ขอเผ็ดๆ ไม่ใส่ถั่วฝักยาว ใส่ใบ
กะเพราชนิดเดียว บอกเจ้ขอเนื้อใส่มาในถ้วยน้ำซุ้ไปด้วย”

ไอ้คิงสั่งยาวเหยียดชนิดไม่เกรงใจความจำเพื่อน ทำเอาผม
แทบอยากถึมันให้หงายหลัง สั่งเองเลยไหมไ้หานี้ เรื่องเยอะจริง
ว้ย!

“สุกี้แห้งทะเล” ไอ้เอื้อพูดขึ้นแล้วก็ลงโทรศัพท์ต่อ

“ไม่กินไรสั่งมา พี่เลี้ยงเอง”

“ข้าวผัดทะเลครับ แต่พี่เจตไม่ต้องเลี้ยงผมหรอก ผมเกรงใจ”
เหมือนมีออราเทวดาออกมาจากตัวมัน ผมแทบน้ำตาไหล ตั้งแต่
เทรนเด็กมา ไม่เคยมีใครพูดมาก่อนว่าไม่ต้องเลี้ยงผมหรอกพี่ แม่ง
มีแต่จะโง่ทั้งนั้น เพิ่งมีไ้น้องมันนี่แหละคนแรก

รู้จักเห็นอกเห็นใจเงินในกระเป๋าพี่ เป็นเด็กดีมาก ๆ

“เฮ้ยได้ไง ให้ไอ้เจตมันเลี้ยงนั่นแหละ มึงเป็นเด็กในคอนโทรล
มัน มันก็ต้องดูแลมึงว้ย ไม่ต้องเกรงใจ”

“ถ้าอย่างนั้น...ขอบคุณมากนะครับพี่เจต”

ไอ้ให้-คิง ผีตัวไหนเจาะปากมึงมาพูด!

ผมน้ำตาไหลอยู่ในใจพลางส่งสายตาอาฆาตใส่ไอ้เพื่อนปากดี
ที่ทำหน้าใสซื่อ แต่พอเหลือบมองไอ้ไม่ที่ยกมือไหว้อย่างมีมารยาท
ใจผมก็อ่อนยวบ

เออ เลี้ยงเด็กมือเดี๋ยวกคงไม่ตายหรอกกู ไม่ต้องแตกขานม
ไข่มุกสักวันก็ได้

ผมเดินไปสั่งข้าวเจี๊ยะแล้วเดินกลับมา นั่งที่โต๊ะ ระหว่างรออาหาร ผมก็เปิดประเด็นชักใช้สมาธิใหม่ขึ้นมา

“ไม้อายุเท่าไร”

“ยี่สิบเอ็ดครับ” มันตอบด้วยรอยยิ้มที่ฉาบความสุภาพไว้เต็มขั้นเช่นเคย

ผมเลิกคิ้ว เพิ่งรู้สึกเป็นครั้งแรกว่าตัวเองแก่

ห่างกับพวกผมตั้งหกปี แม่โคตรเด็ก เด็กชนิดที่ว่าผมอยู่ปีหนึ่งแล้วน้องมันเพิ่งขึ้น ม. หนึ่งอะ...

แต่ยุคนี้อายุไม่ใช่อุปสรรค เทรนด็กินเด็กกำลังมาแรง เทรนโดินเด็กกินก็มาแรงพอกัน ไอ้เอื้อก็ยังพิตเปรี๊ยะอยู่ใช้ได้ ๆ ๆ

“แล้วพวกพี่...”

“ยี่สิบเจ็ดแล้ว”

“หน้าเด็กจังครับ” น้องมันพูด ไม่รู้ว่าตามมารยาทหรือเปล่า แต่ผมก็เออออไปด้วย

“มีเด็กมหา’ลัยมาทักเอื้อมันด้วยว่าเรียนที่ไหนตอนเราไปพับไซปะคิง”

“เออ แม่ตาถั่วแห้งกว่า”

“สัสคิง” ไอ้เอื้อสบถโดยไม่เงยหน้าขึ้นจากโทรศัพท์

ไอ้คนดันเรื่องส่งเสียงหัวเราะในลำคอเบา ๆ ผมส่ายหน้าอย่างอ่อนใจแล้วหันไปมองไอ้ไม้ที่นั่งข้าง ๆ น้องมันยิ้มให้ผม

“พี่เอื้อหน้าเด็กจริง ๆ ครับ พี่เจตก็ด้วย”

เฮ้ย มันรู้จักผมวะ เห็นว่าผมเป็นเพื่อนไอ้เอื้อเลยคิดจะมาตีหัวแล้วเข้าทางผมแน่นอน ดูออก!

“มันไม่ได้เด็กแค่น้าหรรอก ปิญญามันก็ด้วย มึงอย่าไปฟังมันมาก ไอ้เจตมันเพี้ยน”

“ไอ้เหี้ย-คิง กูจะเอาเบอร์มึงไปขายให้กกเก๋มึง ให้มารุมแหกจนอยู่ไม่ได้เลย”

“จ้ะกูก็เปลี่ยนเบอร์ใหม่ จบ” ไอ้คิงยิ้มเย้ย

ผมท่องพุทโธในใจไม่ให้แปลงร่างเป็นจา พนม โดดถีบหน้าหล่อๆ นั้น ก่อนจะหันไปชักไอ้คนที่นั่งข้างๆ ต่อ

“แล้วเราอะ มีแฟนยัง” ผมถามไอ้โง่แบบไม่อ้อมค้อม ก่อนจะเชียร์เพื่อนให้ใครเราต้องเช็กให้แน่ใจว่าเพื่อนผมจะไม่ใช่อัตว์สำรอง ผมแปลกใจเมื่อไอ้โง่มันหัวเราะเบาๆ ดวงตาดูเป็นประกายขึ้นในตอนทีพูด

“ยังไม่มีเลยครับ”

“ไม่ปะ หน้าตาดีขนาดนี้ไม่มีแฟนจริงดิ?” ผมถามเสียงสูงแบบไม่อยากจะเชื่อ แต่น้องมันก็พยักหน้ายืนยัน

“ผมไม่ค่อยสูงสิงกับคนอื่นเท่าไร อย่าว่าแต่แฟนเลยครับ ขนาดเพื่อนยังน้อยเลย”

“ใช่เหรวะ เสือซ่อนเล็บปะมึงอะ” ไอ้คิงสอดปากขึ้นอีกครั้ง

“ไม่ครับพี่คิง ผมยังไม่มีแฟนจริงๆ ครับ”

อาหารที่สั่งมาเสิร์ฟพอดี ผมรับจานผัดพริกแกงถั่วหมูของตัวเองจากเด็กเสิร์ฟพลางเอ่ยกัไอ้คิงไปด้วย

“มึงอย่าเอามาตรฐานตัวเองมาตัดสินดิ อย่าคิดว่าทุกคนจะชั่วเหมือนมึงดิวะ”

“ไอ้ห่านี” มันเอื้อมมือมาผล็กหัวผม แรงควายของมันเกือบทำผมหน้าทิ่มลงจานข้าว โชคดีที่ไอ้โง่รั้งไหล่ผมไว้ทัน

“พี่เจตโอเคไหมครับ” น้องมันมองด้วยสายตาเป็นห่วง

ผมโบกมือโบกมือเป็นเชิงว่าไม่เป็นไร แล้วถีบขาไอ้เพื่อนเลยเป็นการเอาคืน ผมดักข้าวเข้าปากคำหนึ่ง เหลือบมองจานสุกี้ทะเล

ที่ไอ้เอื้อกำลังตักใส่ปากและข้าวผัดทะเลของไอ้ไม้ที่นั่งข้าง ๆ

รสนิยมคล้ายกันเนอะ กินของทะเลเหมือนกันปะ หรือไอ้ไม้มันสั่งตามเพื่อนผมวะ...

ใช้เวลาไม่นานพวกผมก็จัดการอาหารตรงหน้าจนเรียบ ผมเดินไปจ่ายเงินค่าข้าวตัวเองกับของไอ้ไม้ พลังเหลือบมองร้านขนมไข่มุกข้าง ๆ ร้านเจ็พร์ ก่อนจะมองเงินในกระเป๋าตาละห้อย

ขอโทษนะเบาหวาน เราคงต้องห่างกันวันหนึ่งแล้วละ

พวกผมเดินกลับออฟฟิศท่ามกลางแดดตอนเที่ยงของประเทศไทยที่ร้อนจนไข่แทบสุก ไอ้เอื้อกับไอ้คิงเดินกลับแผนก ส่วนผมตั้งใจจะไปเดินร่อนรอบ ๆ ออฟฟิศสักรอบ ไม่ได้อยากจะเดินโชว์ความหล่อของตัวเองแต่อย่างใด แต่เพราะมีลูกค้ามากมายรอให้ผมไปทำหน้าที่เป็นไลน์แมนส่งของให้เพื่อน ๆ ที่รักของผมอยู่ ผมก็ต้องไปรับของตามประสาคนดี (?)

แล้วนี่พีปองกลับมาจากกินข้าวยังวะ ไปทวงของเช่นตอนนั้นเลยดีไหม เพื่อจะทันแวบลงไปซื้อขนมเข้างานทัน

“พีเจตไม่กลับไปนั่งที่โต๊ะหรอครับ” เสียงนุ่ม ๆ ทำให้ผมหันขวับ ไอ้ไม้ยืนอยู่ข้างหลัง มองมาที่ผมที่ตั้งจะทำจะเดินไปทางอื่นที่ไม่ใช่แผนกไอที

“พีจะแวะไปหาเพื่อนหน่อย เรากลับไปนั่งที่โต๊ะก่อนก็ได้”

ไอ้ไม้พยักหน้ารับแล้วเดินจากไปอย่างเชื่องช้า

แกว่านี่มันดีวะ พุดอะไรก็มีคนทำตาม รู้สึกมีเพาเวอร์ใจไม่รู้ ไอ้เจตถูกใจสิ่งนี้มากครับ!

ผมเดินไปรับของจากพวกเจ้าประจำที่รออยู่ ไม่ลืมไปเกริ่น ๆ ทวงค่าจ้างกับพีปอง พีแกียื่นแบงก์ร้อยมาให้แบบเสียไม่ได้ ผมเลยได้เดินย้อนกลับแผนกพร้อมขนมไข่มุกที่เพิ่งลงไปซื้อมาอย่างอารมณ์ดี

“หุ้ยยย มีคนฝากของมาให้คิงอีกแล้ว ฮอตจริง ๆ เลยสามีเจ๊เนี่ย” เจ๊ฝ่ายส่งเสียงขึ้นเมื่อผมวางกล่องคุกกี้ลงบนโต๊ะไอ้คิงที่นั่งเล่นเกมอยู่

มันเหลือบมามองกล่องคุกกี้แวบหนึ่ง “จากใครอีวะ”

“น้องฟ้าใสการตลาด”

“อ้อ คนนั้นก็น่ารัก”

“เห็นบอกว่าน่ารักทุกคน แล้วเมื่อไหร่จะเลิกสักคนล่ะพี่คิง” ไอ้กัน รุ่นน้องโปรแกรมเมอร์คนเซอร์ประจำแผนกเอเย่ถามขึ้น มันยกมือขึ้นลูบท้องตัวเองพลางบ่น “พี่แม่ได้ของฝากทุกวัน ไหนจะของพี่เอ้ออีก ขนมหั้ยแผนกจนจะกินกันไม่ทันแล้วนะ”

“บ่นมาก มีของกินไม่ดีหรือไง” ตัวตันเหตุส่งเสียงเนือยโดยไม่ละสายตาดูจากเกมที่กำลังเล่น

“มันก็ดี แต่พวกผมกินจนอ้วนแล้วเนี่ย”

“ใช่ พวกพี่กินกันจนเพละหมดแล้ว โดยเฉพาะไอ้เจตเพื่อนมึงอะ” พี่บาส หัวหนาแผนกส่งเสียงขึ้น ทำเอาคนถูกพาดพิงอย่างผมร้อนตัวขึ้นมาทันที

“ผมเปล่าเพละเลยเหอะ หนูยังดีอยู่เลย”

“พี่เจตชอบกินขนมหวานเหอครับ” ไอ้ไม้อัดมตอนที่ผมเดินกลับมาที่นั่งโต๊ะ ดวงตาของมันดูสนใจใคร่รู้

ไอ้นี่มันเก็บรายละเอียดจะหาทางเอาใจผมอยู่แหง ๆ เอาเหอะ ผมจะช่วยสงเคราะห์หน่อยก็ได้

“เออ พี่ชอบกินของหวาน กินได้หมดอะ แต่ชอบที่สุดคือออริจินัล เกลซ ของคริสปี้ครีม” ผมระบุยี่ห้อของที่ชอบกินเสร็จสรรพพร้อมนึกกระหยิ่มในใจ

กระบุขนาดนี้แล้ว น้องมึงควรรู้แน่ครับว่าจะหาอะไรมาเซ่น

ให้เร็วหน่อยก็ดี พี่ไม่ชอบคนชักช้า

“ผมจะจำไว้นะครับ” น้องมันยิ้มให้

ผมพยักหน้าหงิก ๆ พยายามปิดซ่อนความตะกละของตัวเอง ด้วยการหันไปเปิดหน้าจอบคอมพิวเตอร์ทำงานต่อ

งานช่วงบ่ายผ่านไปอย่างราบรื่น น้องมันเก่งอยู่แล้ว ผมเลยแทบไม่ต้องสอนอะไร แค่ให้ความเห็นเวลามันถามเฉย ๆ ไม้มันก็หันมาขอคำแนะนำผมสลับกับไอ้เอื้อ ด้านเพื่อนผมก็พูดกับน้องมันมากขึ้นกว่าเมื่อเช้า และไอ้ไม่เองก็ดูจะเกร็งน้อยลง ปฏิเสธไม่ได้จริง ๆ ว่าตอนเห็นมันสองคนนั่งข้างกันแล้วดูดีใจหาย แบบพวกคู่วักเน็ดไอดอลในไอจีอะไรทำนองนั้น ผมเลยวานให้เอื้อมันช่วยดูงานน้องให้แล้วหันมาจดจ่อกับงานตัวเองที่กำหนดเดดไลน์ตอนห้าโมงเย็น และแล้วก็ถึงเวลาเลิกงาน

“กลับบ้านน” ผมส่งเสียงอย่างมีความสุข เหยียดแขนขาเต็มทีเมื่อนาฬิกาที่หน้าจอบคอมพิวเตอร์บอกเวลา 17.30 น. ลุกขึ้นเก็บเครื่องมือทำมาหากินของตัวเองใส่กระเป๋าเตรียมตัวกลับบ้านคืน

โชคดีมากที่แผนกผมไม่มีมนุษย์ประเภทมานั่งจ้องจับผิดคนอื่นว่า เอ๊ะ ทำไมกลับบ้านตรงเวลา ไม่ขยันเลยนี่หว่า เหมือนที่ออฟฟิศอื่นเขามีกัน เพราะต่างคนต่างก็อยากกลับบ้านกันหมดนั่นแหละ ใครจะอยากอยู่ทำล่วงเวลาวะ ขยันไปเงินเดือนก็ไม่เห็นจะขึ้น สู้กลับบ้านไปหาลูกหาผ้าห่มดีกว่า หรือใครจะไปหาคนอื่นก็ตามสบาย

ส่วนมนุษย์ไอ้ตออย่างผม เลิกงานแล้วส่วนใหญ่ก็จะกลับไปนอนเปื่อยดูเน็ตฟลิกซ์ที่ห้อง บางวันถ้าขยันและเป็นช่วงต้นเดือนก็จะไปกินข้าวที่ร้านอาหารในห้าง บุปเฟ่ต์บ้างอะไรบ้างตามแต่เงิน

ในกระเป๋าคืออานวอย บางครั้งไอ้คิงกับไอ้เอ๋ก็ไปกับผม แต่ถ้าช่วงไหนพวกมันมีคนควง ผมก็ขายเดี่ยวแบบหล่อ ๆ ไปพักหนึ่ง

ส่วนช่วงนี้เหมือนพวกมันจะไม่มีใครกันทั้งคู่ แต่ผมไม่มีเงินในกระเป๋าคือโครงการบุฟเฟต์ก็เลยต้องพับเก็บไว้ก่อน

“ไปไม่ กลับบ้านได้แล้ว” ผมตบไหล่ไอ้ไม่ที่นั่งอยู่

น้องมันปิดคอมพิวเตอร์แล้วลุกขึ้นยืนอย่างเชื่องช้า ยกมือไหวลาพวกพี่ ๆ ในแผนกที่ทยอยกันเดินออกจากห้อง ผมเดินไปรอเพื่อนสองคนตรงหน้าประตู โดยมีไอ้ไม่เดินตามมาเหมือนลูกหมาเชื่อง ๆ

“บ้านพวกพี่อยู่ไหนกันหรือครับ” น้องมันถามระหว่างที่พวกเรากำลังเดินไปที่ลิฟต์

“คอนโดไอ้คิงอยู่แถวสีลม ของไอ้เอ๋อยู่สาทร ส่วนของพี่อยู่ลาดกระบังนั่น” ผมบรรยายความจริงไอ้คอนโดที่ผมอยู่มันเป็นของพี่ชายผมซื้อทิ้งไว้แล้วไม่มีใครมาเช่า พี่เจ้ก็เลยยกให้ผมอยู่แทนประหยัดค่าเช่าห้องไปได้อย่างหนึ่ง

“แล้วพี่เจ้มาทำงานยังไงครับ”

“นั่งแอร์พอร์ตลิงก์มาต่อรถไฟฟ้าไง แต่ต้องตื่นเช้าหน่อย คนมันเยอะ”

“คอนโดผมก็อยู่ลาดกระบัง” ไอ้ไม่พูดพลางส่งยิ้มให้ผมขณะเอ่ย “ผมมีรถครับ ไหน ๆ ก็กลับบ้านทางเดียวกัน ให้ผมไปส่งทุกวันก็ได้นะครับพี่เจ้”

“เฮ้ย ไม่เอา ๆ เกรงใจ” ผมตาโต ในใจนึกถึงกับความลงทุนของไอ้เด็กนี้ แม่ตั้งใจจะเข้าทางผมอย่างแน่วแน่สุด ๆ ถึงขนาดบอกว่าจะไปรับไปส่งทุกวันเลยเนี่ยนะ

เห็นหน้าใส ๆ แต่ท่าทางจะร้ายซึ่ย่อย นี่มันกะตื้ซึ่เพื่อนเขาตั้งแต่วันแรกที่เจอเลยหรือวะ

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ ยังไงก็ไปทางเดียวกันอยู่แล้ว ผมไปส่งได้ครับ”

“แต่พี่ว่า---”

“ไปดิเจต มึงชอบบ่นว่าค่ารถไฟฟ้ามันแพงไม่ใช่หรอ นี่ใจประหยัดค่ารถ” ไข่คิงพูดสิ่งที่อยู่ในใจผมออกมาหน้าตาเฉย

ไข่ประหยัดอะก็ใช่ แต่ก็มีสามัญสำนึกไหมครับเพื่อน อยู่ๆ จะให้หน้าด้านไปเกาะน้องมันได้ไง เด็กมันยังไม่ได้ทำงานเลยด้วยซ้ำ

“นะครับพี่เจต” ไข่ไม่มันย่ำ ยืนส่งยิ้มแบบลูกหมาชื่อ ๆ มาให้

“จ้ะวันนี้ขอติตรรถไปหน่อยแล้วกัน ขอบใจมาก” สุดท้ายผมก็แพ้ความพยายามของน้องมัน ปกติช่วงแรกคนที่ปิ้งเพื่อนผม ส่วนใหญ่ก็จะทริตคนกลางแบบผมที่สุด ๆ แบบนี้แหละ แล้วอีกไม่นานมันก็จะเริ่มแสบ ๆ ให้ผมช่วยติดต่อเพื่อนให้ ผมเจอแบบนี้มาเยอะ แต่ก็ไม่เคยเจอถึงขั้นบอกว่าจะไปส่งทุกวันแบบไข่เด็กนี้เหมือนกัน

“เจอกันพรุ่งนี้” ไข่เอื้อพูดขึ้นพลางเดินแยกไปที่รถตัวเอง เช่นเดียวกับไข่คิง

ผมโบกมือลาเพื่อนแล้วหันมาหารุ่นน้องที่อยู่ข้าง ๆ น้องมันชี้มือไปทางลานจอดรถอีกด้านที่อยู่ข้างตึก

“รถผมอยู่ทางนี้ครับ” มันพูดแล้วเดินนำผมไปที่รถตัวเอง

ผมมองแผ่นหลังกว้างของไข่เด็กข้างหน้าพลางคิดในใจ

ลงทุนหนักไม่เบา ท่าทางจะชอบไข่เอื้อมาก แต่มึงทำดีด้วยถูกคนแล้วละน้อง ไวพี่เจตคนนี้จะช่วยเชียร์มึงให้ไข่เอื้อฟังเอง!

“พี่เจตคะ มั่นฝักบรวมนิไปให้พี่คงด้วยนะคะ”

นี่คือชีวิตประจำวันของผม ‘เจต’ ไลน์แมน (ผมเรียกตัวเอง)

ผู้มีหน้าที่รับฝากของไปส่งให้พี่น้องผองเพื่อนสุดเพอร์เฟกต์ของผม

เพราะผมบังเอิญเกิดมาเป็น ‘ลูกคนกลาง’ ที่กลางทั้งหน้าตาและความสามารถ กลางจนกลายเป็นสะพานให้คนอื่นข้ามไปอย่างไม่มีติด

คราวนี้ก็เช่นกัน เมื่อ ‘ไม้’ เด็กฝึกงานในคอนโทรลของผม

ที่ผมเห็นเขามองเพื่อนผมไม่ละสายตาตั้งแต่วันแรกที่เข้ามาฝึกงาน

‘น้องชอบเพื่อนพี่สินะ พี่รู้! พี่เห็น!’

และน้องคนนี้เหมือนจะอยู่เป็น

เห็นผมเป็นเพื่อนสนิทของคนที่มาขายปอก็เข้ามากร๊อกใหญ่

ไม่ว่าจะซื้อของที่ชอบมาฝาก อยู่ช่วยงานในวันที่ผมต้องทำไอที

หรือแม้กระทั่งอาสาไปรับไปส่งที่คอนโดทุกวัน

เฮ้ย! กร๊อกคนกลางอย่างพี่ตขนาดนี้ แล้วจะไม่ช่วยได้ยังไง

ไว้พี่เจตคนนี้จะช่วยพูดเชียร์น้องให้เพื่อนพี่ฟังเอง!

#พี่เจตคนกลาง

“ไม้ พี่ตามจริงๆ นะ ยังไม่มีแฟนจริงอะ”

“ไม่มีครับ ตอนนี้อยู่โสด”

“ใครจะไปเชื่ออะ หน้าตาดีมีรถขับแบบนี้ จะไม่มีแฟนได้ไง”

“ความจริงก่อนหน้านี้นี้ผมไม่ได้คิดเรื่องพวกนี้

แต่ตอนนี้ก็เริ่มสนใจบ้างแล้วละครับ”

18+ เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

DeepPublishingFan

@DeepPublishing

ทดลองอ่าน

24

สาระ สนุก สุขใจ

SPB

สถาพรบุ๊คส์

www.satapornbooks.com

สำนักพิมพ์ในเครือสถาพรบุ๊คส์

ISBN 978-616-00-4060-5

9 786160 040605

มีจำหน่ายในรูปแบบ E-Book

400 หน้า